

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 4. juni 2026

Sag BS-17276/2026-HJR

Randers Kommune
(advokat Elsebeth Aaes-Jørgensen)

mod

Ligebehandlingsnævnet som mandatar for A
(advokat Mathilde Thykjær Poulsen)

Biintervenient til støtte for Randers Kommune: Kommunernes Landsforening –
KL
(advokat Elsebeth Aaes-Jørgensen)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Randers den 21. januar 2026
(BS-31992/2025-RAN) og af Vestre Landsrets 14. afdeling den 30. marts 2026
(BS-3403/2026-VLR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Lars Apostoli, Jørgen Steen Sørensen
og Ole Hasselgaard.

Påstande

Kærende, Randers Kommune, har nedlagt påstand om, at sagen henvises til be-
handling i landsretten som 1. instans.

Indkærede, Ligebehandlingsnævnet som mandatar for A, har påstået stadfæ-
stelse af landsrettens kendelse, således at sagen hjemvises til behandling i byret-
ten som 1. instans.

Sagsfremstilling

Ligebehandlingsnævnet som mandatar for A anlagde den 18. juni 2025 sag mod Randers Kommune ved Retten i Randers med påstand om, at Randers Kommune til A skal betale 555.000 kr. med procesrente fra den 10. januar 2023.

Hovedspørgsmålet i sagen er, om A blev forskelsbehandlet på grund af handicap, da hun blev opsagt fra sin stilling som overlærer ved X, herunder om Randers Kommune har levet op til sin tilpasningsforpligtelse efter forskelsbehandlingslovens § 2 a. Der er enighed om, at A på afskedigelsestidspunktet havde et handicap omfattet af forskelsbehandlingsloven.

Afskedigelsen skete efter det oplyste som led i en driftsmæssigt begrundet afskedigelsesrunde, hvorved yderligere fem personer blev afskediget samtidigt med A. Randers Kommune havde i den forbindelse foretaget en prioritering af medarbejderne ud fra en række kriterier, herunder fleksibilitet, stabilitet, omstillingsevne og fremtidig opgaveløsning.

Efter anmodning fra Randers Kommune traf Retten i Randers ved kendelse af 21. januar 2026 afgørelse om, at sagen skulle henvises til landsretten i 1. instans. Begrundelsen var følgende:

”Sagen drejer sig om, hvorvidt A blev forskelsbehandlet på grund af handicap, da hun blev opsagt fra sin stilling som overlærer ved X i Randers Kommune. Afskedigelsen var driftsmæssigt begrundet i arbejdsgiverens forhold.

Sagen rejser spørgsmål om arbejdsgivers adgang til at fastlægge kriterierne for udvælgelsen af medarbejdere, når der skal ske afskedigelse som følge af arbejdsgivers forhold, og kriterierne muligt rammer medarbejdere med handicap i højere grad end medarbejdere uden handicap. Sagen rejser endvidere spørgsmål om, hvorvidt adgangen til omplacering som alternativ til afskedigelse er anderledes for handicappede medarbejdere end for andre, og om afgrænsningen af tilpasningsforpligtelsen efter forskelsbehandlingslovens § 2 a i forbindelse med driftsmæssigt begrundede afskedigelser.

Sagen rejser dermed spørgsmål om rækkevidden af Højesterets dom U 2025.774H, og EU Domstolens dom i sag C-485/20 (HR Rail) i sager om afskedigelse begrundet i arbejdsgiverens forhold.

Retten finder på det foreliggende grundlag, at sagen angår principielle spørgsmål af vidererækkende betydning, som ikke er afklaret i retspraksis, og at det må antages, at sagen har generel betydning for rets anvendelsen og retsudviklingen.

Betingelserne for at henvise sagen til behandling ved landsret som første instans er derfor opfyldt, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.”

Landsretten afviste ved kendelse af 30. marts 2026 at behandle sagen som 1. instans og hjemviste sagen til byretten til fortsat behandling. Af landsrettens begrundelse fremgår:

”Efter retsplejelovens § 226, stk. 1, kan byretten efter anmodning fra en part henvise en sag til behandling ved landsret, hvis sagen er af principiel karakter og har generel betydning for rets anvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at der efter omstændighederne vil være tale om en skønspregt vurdering, hvor det navnlig må indgå, om sagen efter sin karakter er egnet til at sikre, at domstolsreformens mål vedrørende Højesterets rolle kan sikres, og derfor bør kunne indbringes for Højesteret som 2. instans uden særlig tilladelse. Det fremgår endvidere heraf, at det må tages i betragtning, at retten som alternativ til henvisning kan beslutte, at sagen skal undergives kollegial behandling i byretten.

Hovedtvisten i sagen er, hvorvidt Randers Kommune foretog indirekte forskelsbehandling ved at anvende en række udvælgelseskriterier, da kommunen skulle afskedige et antal medarbejdere som følge af besparelser, samt i hvilken udstrækning Randers Kommune overholdt sine forpligtelser efter forskelsbehandlingslovens § 2 a, herunder en eventuel pligt til at foretage omplacering.

Landsretten finder, at sagens udfald i det væsentlige vil bero på en konkret bevismæssig vurdering af forholdene i forbindelse med opsigelsen af A.

Herefter og efter en samlet vurdering af sagen finder landsretten, at betingelserne for at henvise sagen til landsretten i 1. instans i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, ikke er opfyldt. Det forhold, at parterne er uenige om fortolkningen af Højesterets dom af 3. december 2024 i sag

BS-19728/2024-HJR (U.2025.774H) og EU domstolens afgørelse i sag C-485/20 (HR Rail) kan ikke føre til andet resultat.

Landsretten ophæver derfor byrettens kendelse og hjemviser sagen til behandling i byretten i 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 5, jf. stk. 1.”

Anbringender

Randers Kommune har til støtte for anmodningen anført navnlig, at parternes uenighed særligt vedrører rækkevidden af Højesterets dom af 3. december 2024 (UfR 2025.774) og EU-Domstolens dom af 10. februar 2022 i sag C-485/20 (HR Rail), som vedrørte afskedigelser begrundet i medarbejdernes individuelle forhold.

Spørgsmålet om, hvorvidt der i forhold til medarbejdere med handicap er en adgang til omplacering, der rækker videre, end hvad der følger af de generelle rammer for omplacering af overtallige medarbejdere i forbindelse med driftsmæssigt begrundede afskedigelser, er et principielt spørgsmål, der har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen, da spørgsmålet er relevant for hele det danske arbejdsmarked.

Også spørgsmålet om, i hvilket omfang en arbejdsgiver i forbindelse med driftsmæssigt begrundede afskedigelser kan anvende saglige udvælgelseskriterier, selv om disse muligt måtte stille medarbejdere med handicap ringere end andre, er principielt og har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen.

At der skal foretages en konkret bevismæssig vurdering af forholdene i forbindelse med opsigelsen af A fratager ikke sagen sin principielle karakter, idet der fortsat vil skulle foretages en retlig subsumption heraf baseret på forståelsen af de nævnte domme.

Ligebehandlingsnævnet som mandatar for A har anført navnlig, at sagen hovedsageligt skal afgøres på baggrund af en konkret bevismæssig vurdering af As forhold mv., Randers Kommunes tilpasningsforanstaltninger og den konkrete anvendelse af de fastsatte afskedigelseskriterier i relation til vurderingen af A. Den prøvelse og fortolkning, som retten skal foretage af forskelsbehandlingsloven og relateret retspraksis, er ikke af en sådan karakter, at sagen er principiel i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1.

Parters uenighed om fortolkningen af retspraksis er ikke tilstrækkelig til at begrunde en henvisning til landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1, men må derimod anses for at være en sædvanlig del i enhver juridisk tvist.

Der er ikke tale om et ubesvaret generelt spørgsmål eller et område med divergerende uforenelige retskilder, men derimod blot et spørgsmål om rækkevidden af eksisterende retspraksis. Sagen rejser herefter ikke et principielt spørgsmål eller i øvrigt har "betydning for hele det danske arbejdsmarked".

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret tiltræder af de grunde, som er anført af landsretten, at sagen ikke skal henvises til landsretten som 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Højesteret stadfæster derfor landsrettens kendelse.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Randers Kommune betale 8.000 kr. til Li-gebehandlingsnævnet som mandatar for A.

Sagsomkostningsbeløbet skal betales inden 14 dage efter denne højesteretskendelses afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.